

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἡ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίτου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεργίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ Ῥοβέρτος ἦτο ἐτῶν δεκατριῶν καὶ ἡ Ἀντωνία δέκα, ὅτε ἐστερήθησαν τῆς μητρός των.

Πρὸς ἀντικατάστασιν δὲ αὐτῆς τί εἶχον; Εἶχον τὸν πατέρα των, χανόμενον εἰς ἐπιστημονικὰς ἀτοπίας καὶ φαντασιοπληξίας, καὶ τὴν θεῖαν των, γεροντοκόρην καταντήσασαν ἀνδρογυναικὰ ἐνεκα τῆς ἀγαμίας, καὶ ἔχουσας περὶ τῶν σημερινῶν πραγμάτων ἰδέας, ἰσχυρούσας πρὸ πενήτην καὶ ἔτι καὶ ἡδὴ λησμονηθείσας.

Κατὰ τὰ ἄλλα δὲ ἦτο σωφρονεστῆς, ἀλλὰ καὶ δυσειδής.

Ἦτο ἀναλφάβητος εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ λέγῃ ὅτι Ἐρρίκος ὁ Δ' ἦτο υἱὸς Ἐρρίκου τοῦ Γ'. Εἶχε δὲ πολὺ τὸ τραχὺ καὶ ἱταμόν.

Σχεδὸν εἶχε γένειον, καὶ ἂν τις ἐκ παραδρομῆς τὴν προσηγόρευε ποτε κυρίαν ἀντὶ δεσποινίδα, ἦτο καλὴ νὰ τοῦ τῆς βρέξῃ.

Ἐξ οὐδενὸς δὲ στόματος ἐξῆλθον τοιοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι βρβαρισμοί, ὅσοι ἐκ τοῦ στόματος τῆς κυρίας, ὦ! συγγνώμην, τῆς δεσποινίδος Ἰσαβέλλας. Φερ' εἰπεῖν, ἔλεγεν :

— Ὁ ἀνεψιός μου ἱππεύει 'σὰν «βουκέφαλος».

Ὁ δὲ μαρκήσιος μάτην παρετήρησε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ λέγῃ :

— Ὁ ἀνεψιός μου ἱππεύει, ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἱππευε τὸν ἵππον τοῦ Βουκέφαλον.

Ἄλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη ὀρθὰ κοπτά :

— Ἥγαπητέ με, νὰ μὴ μοι σκοτίζῃς μὲ τὰ σχολαστικά σου. Καθεὶς εἶνε νοι-

κοῦριος νὰ ὁμιλᾷ ὅπως ἐπιποθεῖ, καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν σὺ συνδιαλέγεσαι καλλιώτερά μου. Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ με καταλαμβαίνουν ὅταν ἀγορεύω, καὶ ἔως τῶρα δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ὁ υἱός σου καὶ ἡ θυγάτηρ σου μὲ ἐκατάλαμβαν ὅ,τι ἤθελα νὰ τοὺς συνδιαλέγω. Καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς οἱ προπατόροι μας δὲν εἴξευραν τόσα πολλὰ πράγματα, καὶ ὅμως ἦταν πολὺ εὐτυχιέστεροι, ἐν ᾧ τὴν σήμερον ὅλα μας καὶ τὰ σύμπαντά μας εἶνε βαβυλωνία.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐπέδρασεν ἐπιβλαβῶς εἰς τὴν ἀγωγὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς Ῥοβέρτου.

Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐχαρίζετο πρὸς αὐτὸν ἐκτελοῦσα πᾶσαν αὐτοῦ ὀρεξιν, καὶ διδάσκουσα ὅτι ἡ γῆ ἐδημιουργήθη χάριν τῆς οἰκογενείας Κλαυδίου καὶ τῆς οἰκογενείας Σαιμῶν, καὶ ὅτι τὰ οἶα δὴ ποτε ἔμψυχα ὄντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως δὴ ποτε βιοῦντα ἦσαν ἀπλοῖ θεράποντες τῶν δύο τούτων εὐγενῶν οἰκογενειῶν.

Ὁ Ῥοβέρτος, εὐμορφον καὶ ἀξιεπαιδευμένον παιδίον, ἔχον ὄψιν ῥοδοκόκκινον, νοθρότατον τὸ πνεῦμα καὶ ἀεικίνητον τὸ σῶμα, ἐτίμησεν ἀληθῶς τὴν διδασκαλίαν τῆς θείας του καὶ πρωίμως ἔδειξε κλίσιν εἰς τὴν θήραν, εἰς τὸ ποτόν καὶ εἰς τὴν ἐργολαβίαν ἢ δὲ γηραιὰ κόρη ἔλεγεν ὑπερφάνως πρὸς τὸν γαμβρόν της ἀγανακτοῦντα διὰ τὸν ἄτακτον βίον τοῦ Ῥοβέρτου :

— Μὴ σου φαίνεται παράξενον, ἡγαπητέ με, ὅτι ὁ υἱόκας σου εἶνε ταραχοποιός, διότι σὺ μὲν εἶσαι Κλαυδίου σημερινός, καὶ ὁ Ῥοβέρτος εἶνε Κλαυδίου ἀλλοτεσινός !

Καὶ τοιοῦτος μὲν ἐγένετο ὁ Ῥοβέρτος ἄλλ' ἢ Ἀντωνία ὅμως παρὰ τὰ ἀνατρεπτικὰ διδάγματα τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἔγινε κόρη κατὰ πάντ' ἀξιολόγος, ἀφελὴς καὶ μετριόφρων. Ὅσον δὲ ὁ ἀδελφός της ἐφέρετο ὀξύς καὶ θυρωδῶδης, αὐτὴ τούναντίον δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μαρκησία, ἦτο ἀφελεστάτη καὶ προσηνέστατη.

Ἡ Ἀντωνία ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐσωμος καὶ εὐμελής.

Εἶχε πρόσωπον στρογγύλον, χρῶμα ζωηρόν καὶ ἁβρόν, ὀφθαλμοὺς μαύρους, ζωηροὺς καὶ συμπαθητικούς, τὰ δὲ λεπτὰ καὶ κορᾶλлина χεῖλη τῆς διαστελλόμενα ἐδείκνυνον ὀδόντας μικροὺς καὶ λευκοτάτους. Χεῖρας δὲ καὶ πόδας εἶχεν ἐξαισίους. Ἡ συνήτης ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἦτο φαιδρὰ καὶ εὐμελής.

Βλέπων τις αὐτὴν ἠσθάνετο ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του κόρην ὑγιεινὴν τὸ τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.

Ἐρωτᾷ πρὸς ὀπωρικὸν εὐμορφον καὶ χνοῶδες, εὐχυμον καὶ γλυκύ.

Ἥγαπα περιπαθῶς τὸν πατέρα της, θεωροῦσα αὐτὸν ὡς μικρὸν παιδίον. Μόνη αὐτὴ διαμένουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ συνεμερίζετο πάσας αὐτοῦ τὰ ἐπιστημονικὰς θεωρίας.

Ἐπεμελεῖτο καθ' ὑπερβολὴν ἵνα ἐννοῇ αὐτόν, καὶ τοι δὲ δέν το κατῶρθωνε πάντοτε, ἐθαύμαζον ὅμως αὐτὸν ἐκ πεποιθήσεως. Ἀντέγραφε τὰ σχέδιά του, τὰ

ἐκαθαρίζε καὶ τὰ ἐχρωμάτιζε διὰ ὕδατο-γραφίας.

Ὁ κύριος Κλαυδίου ἦτο τότε ἐν τῇ δόξῃ του, καὶ ὁ εἰλικρινὴς θαυμασμός, ὃν ἀνεγίνωσκεν ἐν τῷ βλέμματι τῆς θυγατρὸς του, ἦτο ὁ ἥδιστος τῶν θριάμβων του.

Ἄλλως τε καὶ ὁ θριάνθος οὗτος ἦτο ὁ μόνος διότι οὐδεὶς ἐφευρέτης ὑπῆρξεν ἀτυχέστερος ἐν τοῖς πειράμασιν αὐτοῦ.

Ὁ μαρκήσιος, οὗ ὁ γόνιμος ἐγκέφαλος μυρία ὅσα ἐπενόει, οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τι ὠφέλιμον.

Ἀείποτε εἰς τὴν γεωπονίαν προσεπάθει νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς εὐφευρέσεις αὐτοῦ τὰς παραβολωτάτας ἁμ. καὶ ἐπωφελεστάτας καὶ παραβολωτάται μὲν ἦ, ὡς ἄλλοι ἀπεκάλουν αὐτὰς, ἀνόητοι καὶ μωρότατοι ἦσαν βεβαίως, ἀλλὰ ἐπωφελεστάται δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε εἰς αὐτόν, εἰ μὴ εἰς τοὺς μηχανουργούς, τοὺς ἐμπόρους τοὺς πωλοῦντας τὰ διάφορα ὕλικά, τὰ χημικὰ προϊόντα καὶ ἕτερα τοιαῦτα συστατικὰ στοιχεῖα τῶν ἐργασιῶν τούτων, πάντα δαπανηρότατα.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀπεφάνετο παρηρησία περὶ τῆς συμφανεστάτης μονομανίας τοῦ γαμβροῦ της :

— Τί νὰ σου εἰπῶ, γαμβρέ μου, τὰ ἔχεις μισοχαμένα... Καὶ βέβαια δὲν εἶσαι διὰ δέσιμο, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν φαίνεται νὰ εἶσαι καὶ 'ς τὰ σύγκαλά σου... Μὲ ὅλας σου αὐτὰς τὰς «μηχανορραφίας» θὰ φάγῃς τὸ ἔχειν σου, καὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς πλέον τίποτε, οὔτε ἐγὼ οὔτε σὺ θὰ εἴμπορέσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ἄλλα ! Κρίμα 'ς τὸν κόπο καὶ τὰ ἔξοδα...

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλα ἀκούων τὴν ἀνδρικήν καὶ ὀξείαν φωνὴν τῆς γηραιᾶς κόρης, ἀπεκρίνετο δὲ εἰς αὐτὴν :

— Ἀδελφὴ μου, σήμερ' αὖριον θὰ εὕρω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητῶ, καὶ θὰ ἀπορήσῃς ὅταν ἀφῇς με ἰδῆς νὰ με φθονοῦν καὶ οἱ μέγιστοι βιομήχανοι διότι διὰ μιάς θὰ ἀποκτήσω καὶ πλοῦτον καὶ φήμην.

— Καὶ τότε δὲ θὰ λέγουν : ὁ Κλαυδίου ὁ ἐμπορος ἢ ὁ Κλαυδίου ὁ ἐργοστασιάρχης. Εὐμορφὴ δόξα, μὰ τὸ ναί ! Ὅταν ἐπῆρες τὴν μακαρίτισσάν σου ἀδελφὴν μου εἶχες εἰσόδημα ὀγδωντακισκαχίλια φράγκα. Τί ἄλλο ἤθελες ;... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ καθίσῃς 'ς ταῦτά σου καὶ νὰ συλλογισθῇς πῶς ἔχεις παιδιὰ νὰ προικίσῃς. Σὺ ὅμως προτιμᾷς προτιμώτερον νὰ προικίσῃς τὴν ἐπιστήμην. Καὶ ἐκατάντησες νὰ σε γελοῦν οἱ κατεργαράτοι, καὶ νὰ σου φουρνίζουν πράγματα ἄχρηστα καὶ νὰ σου πουλοῦν τὸν κοῦκκο γι' ἀηδονίαν... Δὲν σκέπτεσαι καθόλου τὸ μέλλον... Τί νὰ σου εἰπῶ, ἀδελφέ μου : «Εἶπα καὶ ἐλάλησα, ἁμαρτίαν νοῦν οὐκ ἔχω».

— Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἔχεις νοῦν, ἀδελμὴ μου, τούναντίον μάλιστα ἔχεις καὶ πάρα ἔχεις ἀλλὰ σὲ παρκαλῶ λέγε : «ἁμαρτίαν οὐκ ἔχω».

Καὶ ταῦτα λέγων μελιχρῶς ὁ μαρκήσιος ἔσειε τὴν πολιὰν ἥδη κεφαλὴν του καὶ ἀπῆρχετο εἰς τὸν πυργίσκον του, ἀποδυόμενος εἰς τὴν λύσιν τῶν προσφιλῶν προβλημάτων του.

Καί τοι δὲ ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῶν οἰκονομικῶν τοῦ μαρκησίου βεβαίως παρεῖχε μερίμνας εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, ἔζων ὅμως εὐτυχεῖς οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου Κλαίρεφόν. Τοῦναντίον δὲ συνέβαιναν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Καρβαγάν, καὶ τοι ἐποπλαπλάσιάζετο φανερώς μὲν ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ δύναμις, κρυφίως δὲ ἡ περιουσία του.

Ἀπὸ δεκαετίας ἡ μικρὰ οἰκία ἡ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγορᾶς ἦτο ὁποία καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν κατάρχει ἐν αὐτῇ ὁ μπάριμπα Κατελούρης.

Ἐν αὐτῇ ἐγκαθιδρύθη ἡ οἰκογένεια Καρβαγάν καὶ ἔζη ἐργαζομένη.

Ἡ κόρη τοῦ κυρίου Ζαφειρίου Διαμαντῆ καταπεσοῦσα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀνείρων της, καὶ κατανοοῦσα ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς τὴν ἐνυμφεύθη χάριν τῆς προικὸς της, ἔχυσε δάκρυα πικρά.

Ἡ μόνη αὐτῆς χαρὰ καὶ παραμυθία ἦτο τὸ τέκνον της, καὶ εἰς τὴν περιποίησιν αὐτοῦ ἐπεδόθη ψυχὴ τε καὶ σῶματι.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἦτο ἡ ζωὴ αὐτῆς, αὐτὸς ἦτο τὸ παρὸν αὐτῆς, αὐτὸς καὶ τὸ μέλλον.

Βλέπουσα αὐτὸν μειδιῶντα, ἐλησμόνει τὴν λύπην της καὶ ὑπέκυψε, συμμορφωθεῖσα πρὸς τὴν ἄκραν οἰκονομίαν τοῦ Καρβαγάν, διανοομένη ὅτι ὁ υἱὸς της ἡμέραν τινὰ θὰ εἶνε πλουσιώτερος.

Ὁ Γεώργιος ἀνετράφη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ τῇ παλαιᾷ καὶ χαμηλῇ καὶ στενῇ καὶ σκοτεινῇ, τρέμων ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του, τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ ἡλιοκαοῦς, τοῦ ἔχοντος ὀξεῖαν τὴν ῥίνα, τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώματος χρυσομηλίνου, στρογγύλους καὶ στίλνοντας ὡς χρυσὰ νομίσματα.

Ὅπισθεν τῆς ἀπειλητικῆς ταύτης σκιαγραφίας ἐφαίνετο ἡ ὠχρὰ καὶ περίλυπος μορφή τῆς μητρός του ἥς τὸ γλυκὺ βλέμμα ἔθαλπε τὴν καρδίαν του, καὶ οἱ φιλόστοργοι καὶ γλυκύτατοι λόγοι ἐφώτιζον τὸ πνεῦμά του.

Συνέζων ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐν δωματίῳ, οὐ τὸ μόνον παρὰ θυρον ἔσωζεν ἔτι ὕαλους ὑποπρασίνους καὶ ὑπεβάσταζε κιθώτιον μέγα, ἐν ᾧ ἐφύοντο διάφορα ἄνθη.

Ὁ Γεώργιος ἔπαιζεν ἔμπροσθεν τούτου τοῦ παρὰ θυροῦ, ὅπερ ἦτο τὸ μόνον φωτεινὸν καὶ ὅπως δὴποτε εὐάρεστον μέρος τοῦ ζοφεροῦ δωματίου.

Ἡ μήτηρ εἶχε πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῆς καὶ τὸ τέκνον της καὶ τὰ ἄνθη της.

Ὁ Καρβαγάν μόνον τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἐφαίνετο.

Ὅσάκις δὲν περιέτρεχε τὰς ὁδοὺς, περιωρίζετο ἐν τῷ γραφεῖῳ του, κειμένῳ ἐν τῷ ἰσογείῳ τῆς οἰκίας.

Κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ τῆς ἀγορᾶς οἱ ἐν οἰκονομικαῖς δυσχερεῖσι διατελοῦντες γεωπόνοι, ἐρχόμενοι νὰ δανεισθῶσιν, ἐκόμιζον εἰς τὸ γραφεῖον διὰ τῶν χονδρεϊδῶν στανδαλίων των δεῖγμα βορβόρου ἐκ πάντων τῶν δῆμων τῆς ἐπαρχίας.

Ἐνίοτε θόρυβος βιαίας φιλονικίας ἔφθανε μέχρι τοῦ πατώματος, ἀλλὰ παρ' εὐθὺς ὁ θόρυβος οὗτος κατεστέλλετο διὰ τῆς τραχεῖας φωνῆς τοῦ Καρβαγάν.

Αἱ θύραι ἐκρότουν κλειόμεναι, ὁ δὲ Γεώργιος ὑπὸ περιεργίας κινούμενος προέκυπτεν ἀπὸ τοῦ παρὰ θυροῦ τὴν κεφαλὴν του μεταξὺ δύο ἡνθισμένων φυτῶν, καὶ ἐβλέπεν ἀπερχόμενον τὸν ἐξελθόντα χωρὶν κεκυφῶτα καὶ συντετριμμένον.

Ἐνίοτε ὁ χωρικός, ἱστάμενος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ ἔστρεφε πρὸς τὴν οἰκίαν, καὶ τότε ὁ Γεώργιος ἔβλεπε τὸ ἐξωργισμένον πρόσωπόν του καὶ τὴν ἀπειλητικὴν προτεινομένην πυγμὴν του.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα χωρικός τις ἔξωθεν αὐτῆς τῆς οἰκίας ἀνεφώνησε :

— Μοῦ 'πῆρες τὰ ζῶά μου, μοῦ 'πῆρες τὸ χωράφι μου ! Θέλεις νὰ μου 'πάρης καὶ τὴν ψυχὴ μου, ἀγιογδύτη, τοκογλύφε !

Τὸ παιδίον ἦτο ἐπὶ τῶν ἄκουσαν τὸ παράπονον τοῦ χωρικοῦ ἐγένετο σύννουν, αἰσθανθὲν ὅτι ἡ λέξις τοκογλύφος ἦτο ὕβρις πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν αὐτῆς.

Διετήρησε τὴν λέξιν ταύτην βαθέως ἐγκεχαραγμένην ἐν τῇ μνήμῃ του, ἀνστρέφων αὐτὴν κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους, ἀγωνιζόμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς καὶ τὴν δύναμιν.

Ἐν τῇ ἐπτοημένῃ φαντασίᾳ του παρεστάθη κατὰ μικρὸν φρικαλέα ἡ εἰκὼν τοῦ τοκογλύφου.

Τὸν ἐφκντάζετο ὡς γίγαντα κατὰ μαυρον καὶ ἄγριον, ὡς ἐκείνους οἵτινες ἐν τοῖς παραμυθίοις εἶνε τὸ φόβητρον καὶ ὁ τρόμος τῶν ἀθῶων καὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐβλεπε δὲ καὶ καθ' ὕπνον τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας ἔχον τὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του.

Ἡμέραν τινὰ δὲν ἐκρατήθη πλέον, καὶ μετὰ τινὰς ἐνδοιασμοὺς ἀπεφάσισε καὶ εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του :

— Καλὴ μητέρα τί πράγμα εἶνε ὁ τοκογλύφος ;

Ἡ δύσμοιρος μήτηρ ὠχρίασε πρὸ τοῦ διαυγοῦς βλέμματος τοῦ παιδίου. Μετὰ σιωπὴν μίση στιγμῆς ἀπεκρίθη :

— Διατί μ' ἐρωτᾷς, Γεωργιέ μου ;

Τότε ὁ Γεώργιος διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του τὴν σκηνὴν ἥς ἐγένετο αὐτόπτης μάρτυς. Ἐκείνη δὲ σύννους ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος καὶ εἶπε :

— Μὴ τὴν ἐπαναλάβῃς πλέον αὐτὴν τὴν λέξιν, μάτια μου. . . Ὅσοι ἀνθρώποι δὲν εἶνε εὐτυχεῖς, εὐκόλῃ γίνονται ἄδικοι, ἐνόησες ; . . Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ ἐφυγεν ἀπ' ἐδῶ χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐπερίμενε ἀπὸ τὸν πατέρα σου. . . Ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιος, παιδί μου, ὅτι ἂν ὁ Καρβαγάν εἶνε καμμιὰ φορὰ σκληρὸς εἰς τὰς δόσοληψίας του, εἶνε ὅμως ἀνθρώπος τιμιώτατος. . . Τέλος πάντων τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶνε πατήρ σου καὶ ὀφείλεις νὰ τον εἰσέβῃς καὶ νὰ τον ἀγκυπᾷς.

Καὶ ἡ φωνὴ της ὑπέτρεμεν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ὑγροὶ ἐκ τῶν δακρύων.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐνετυπώθη ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Γεωργίου. Πολὺ δὲ βραδύτερον, μετὰ τινὰ ἔτη ἐνόησε τὴν ἀπαίσιαν καὶ φοβεράν σημασίαν αὐτῆς.

Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν νεανικὴν ἡλικίαν οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ νοήσῃ περὶ τῆς σφοδρᾶς πάλης τοῦ πατρὸς του ἐναντίον τοῦ Κλαίρεφόν, διότι ὁ Καρβαγάν, ἀνθρώπος φύσει κρυφίνους, εἰς οὐδένα ποτὲ ἀνεκοίνωσέ τι περὶ τῶν σχεδίων του, κατεγίνετο δὲ μόνον ἐν κρυπτῷ ἵνα κατορθώσῃ αὐτά.

Οὐδεὶς ἐγίνωσκε τί ἐσκοπεῖ ἐργαζόμενος ἐπὶ ἔτη μακρά, μεθ' ὑπομονῆς, ὡς ἡ ἀράχνη ὑφαίνει τὸ θανάσιμον ἀράχνιόν της.

Οἱ πάντες ἔβλεπον τὰ μέσα ἄτινα μετεχειρίζετο, καὶ τοῦτο ἤρκει ἵνα ἐμβάλλῃ τοὺς πάντας εἰς δεινὸν φόβον.

Ὁ Γεώργιος, ἐπιστάσης τῆς καταλλήλου ἡλικίας, ἐστάλη εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐσπούδαζεν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Καρβαγάν ὁσημέραι ἐβελτιοῦντο, ἐκρίθη καλὸν νὰ ἀποσταλῇ ὁ νέος καὶ εἰς Παρίσι πρὸς τελειώσιν τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ, μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ἐπανήλθε εἰς τὴν Νεβίλλην δικηγόρος.

Ἦτο ἤδη ἀνὴρ καὶ ὁ νοῦς του ἡδύνατο νὰ νοῇ ὅ τι ἔβλεπον οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Οὐδεμίαν μεταβολὴν εὔρεν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς οἰκίᾳ.

Ἦτο χαμηλὴ καὶ σκοτεινὴ ὡς ἄλλοτε, καὶ αἱ αὐταὶ καθοδοὶ καὶ ἀνοδοὶ τῶν χωρικῶν κατέλειπον τὰ βορβορώδη ἴχνη των καὶ τὰς θορυβώδεις συζητήσεις των.

Ἀλλὰ τὰ πάντα ὅμως εἶχον γηράσῃ, ὅ τε δανειστῆς καὶ οἱ δανειζόμενοι, ἀλλὰ τὸ ἐμπόριον τῶν χρημάτων ἔθαλλεν ὡς ἄλλοτε.

Τὰ πρόσωπα ἐμόρφαζον ἐξ ὀργῆς, καὶ τὰ χεῖλη διεστέλλοντο ἵνα ἐκστομίσωσι λέξιν τινὰ ἣν ἤδη ἀνέστελλον, διότι αὐτὰ δὲν ἐπεροῦσαν εἰς τὸν Καρβαγάν.

Ἡ δὲ ἀναστελλομένη λέξις ἦτο ἡ λέξις ἡ ἰσχύουσα καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἡ λέξις ἥτις ἔμελε νὰ ἰσχύσῃ ἐν τῷ μέλλοντι, ἡ λέξις : τοκογλύφε !

Ὁ βίος τοῦ Καρβαγάν οὐδόλως εἶχε μεταβληθῇ. Μίαν μόνον ὑπέρετριν εἶχεν ἐργαζομένην σὰν τὸ σκυλί.

Ἡ κυρία Καρβαγάν ἐκλείετο σιωπηλὴ καὶ κατηφὴς ἐν τῷ δωματίῳ της ὡς καὶ πρὸ τῆς ἀποδημίας τοῦ Γεωργίου.

Εἶχε τὴν κόμην πολιάν, κατὰ δὲ τὰλλα ἦτο ἡ αὐτή.

Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ υἱοῦ της ἐπανελθόντος, ἠῦφρανε καὶ ἐφαίδρυνεν αὐτὴν προσωρινῶς, διότι κατεφάνη εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐπικρατήσῃ σύμπνοια μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ πατρὸς του.

Μετὰ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ἃς παρεχώρησεν εἰς τὴν διάχυσιν τῆς μητρικῆς χρεᾶς ὁ οἰκοδεσπότης, προσεκάλεσε τὸν κληρονόμον του κάτω εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ Γεώργιος εἰσελθὼν εὔρε τὸν πατέρα του βυθίζοντα ἡσύχως.

— Παιδί μου, εἶπεν ὁ πατὴρ ἱστάμενος ἀποτόμως, τέλος πάντων ἦλθες εἰς τὸ σπίτι μου καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ὅπου σε βλέπω. Ἐσπούδασες καλὰ, καὶ κατὰ

τὰ φαινόμενα δὲν εἶσαι μπουφος. Θὰ εἶπῃ λοιπὸν ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐργασθῇς. . . Ἡ τέχνη σου εἶνε ἡ δικηγορικὴ, καὶ ἐδῶ ἔχομεν δικαστήριον. . . Οἱ ἐδῶ δικηγόροι εἶνε γκιδούρια... ὥστε δὲν θὰ σου εἶνε δύσκολον νὰ ἀναδειχθῇς καὶ νὰ τους βάλῃς τὰ ὑκλιά. Ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ σου εὕρω τῶρα εὐθύς ἀξιόλογον πελατεῖαν... Ἐχεις ὄρεξιν καὶ ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσῃς αὐτὸ τὸ στάδιον;...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἔνευε κάτω τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἀποκρινόμενος, ὁ πατὴρ ἐξηκολούθησε :

— Ναι; λοιπὸν πήγαινε νὰ ἐγγραφῇς εὐθύς, καὶ διὰ νὰ κάμῃς καλὴν ἀρχὴν, ἔχω ἐδῶ μερικὰς ὑποθέσεις, ρίξ' τους μιὰ ματιά.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ γραφείου του στοῖβα δικογραφιδῶν, ἐφόρτωσε τὸν θραχίονα τοῦ υἱοῦ του, καὶ πλήξας φιλικῶς τὸν ὠμόν του εἶπε :

— Εἰμπορεῖ νὰ μου φανῇς πολὺ χρήσιμος, ἂν θέλῃς νὰ καταλάβῃς τὰ πράγματα· καὶ ἐγὼ θὰ σε κάμω νὰ κερδήσῃς παράδες...

Ὁ Γεώργιος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκλείσθη καὶ ἐπέδωκεν εἰς τὸ ἔργον, ἐξετάζων τὰ παλαιόχαρτα ἐκεῖνα. Ταχέως δ' ἐβεβαίωθη ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκαλούμενα πράγματα οὐδὲν ἄλλο ἦσαν, ἢ ἡ τέχνη τοῦ ἀλμέγειν τὸν πλησίον μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιδειξιότητος.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Γεώργιος ἔκρινε τὸν πατέρα του.

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ ἐκείνου φοροτοῦ, ὅστις ἀπεκάλυπεν αὐτῷ τὴν λυπηρὰν ἀλήθειαν, καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν σκεπτόμενος.

Εἶδε παρελχόνον ἐνώπιόν του ὅλον τὸ παρελθόν· εἶδε τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τοὺς ἐκ τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐξερχομένους ὡς σφάγια, ἤκουσεν αὐθις τὰς συζητήσεις καὶ τὰς βιαίας ἐκφράσεις, ἐπανεῖδε τὰς σπασμωδικὰς μορφάς, τὰς πυγμὰς τὰς ἐγειρομένας πρὸς τὴν πατρικὴν στέγην καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ του ἀντήχησεν αὐθις ἡ ἐπονεῖςτος λέξις : Τοκογλύφε !

Ἦτο λοιπὸν υἱὸς τοιοῦτου ἀνθρώπου ! αὐτὸς ὁ ἐμπορούμενος γενναιοτάτων αἰσθημάτων, αὐτὸς ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀληθές καὶ τὸ καλόν ;

Καὶ ἔμελλε λοιπὸν νὰ καταστῇ συνένοχος ἐκείνου !

Ἐμελλε νὰ τον καλύψῃ δημοσίᾳ διὰ τοῦ ἀξιωματὸς του, νὰ τον ὑπερασπίσῃ διὰ τοῦ λόγου του, καὶ νὰ παράσχῃ τὴν συνδρομὴν τῶν γνώσεών του εἰς τὸ χαμπεπέστατον ἔργον τῆς ληστεύσεως τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων ;

Οὐχί ! Οὐδέποτε !

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίως συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10.

FORTUNÉ DU BOISGOMBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Τὴν μέθοδον ταύτην ἠκολούθησεν ἐκ τῶν πρώτων ὁ γέρον Λεκόκ, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐφευρέτης τοῦ συστήματος, ὅπερ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐξασκή τὸ ἐπάγγελμα χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ οὐδέν, οὔτε εἰς τὸ ὄνομα, οὔτε εἰς τὰς ἔξεις του. Ἐν διαστήματι δὲ εἴκοσιν ἐτῶν, διεξήγαγε τὰς σπουδαιότερας τῆς ἀστυνομίας ὑποθέσεις, χωρὶς οἱ πλησιέστεροι γείτονες αὐτοῦ νὰ ἐκλάβωσιν αὐτὸν ἄλλως ἢ ὡς φιλήσυχον κτηματίαν. Μόνον ὅτε ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας ἔλαβε τὸ ὄνομα Λεκόκ δὲ Γεντιλῆ.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ἦτο, ἐννοεῖται, ὁ παδὸς τῆς νέας μεθόδου, ἂν δὲ προσωνομάσθῃ δὲ *Τιντσεμβραί*, τοῦτο ἔπραξε, διότι δὲν εἰργάζετο ἐπακριβῶς ἐντὸς τοῦ ἰδίου κύκλου τοῦ διασήμεου προκατόχου του. Ἡ εἰδικότης του ὡς *ἀνιχνευτοῦ* τῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ κακούργων, ὑπεχρέου αὐτὸν ν' ἀναστρέφῃται τοὺς φιληδόκους, τοὺς χαρτοπαίκτης, τοὺς στοιχηματίζοντας εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ τὰς ἐλαφρῶν ἡθῶν γυναῖκας τοῦ συρμοῦ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὤφειλε νὰ λάβῃ ὄνομα, ὅπερ νὰ γείνη δεκτὸν εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς ἐκλεκτῆς νεολαίας, καὶ νὰ ἔχῃ ταῦτοχρόνως οἰκῆμα, νὰ δικιτᾶται καὶ νὰ συμπεριφέρῃται ἀναλόγως.

Ὁ κύριος δὲ *Τιντσεμβραί*, ὅστις δὲν ἦτο Τολβιάκ παρὰ μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀστυνομίας, ἐκράτει ἐν τῇ ὁδῷ Γοδῶ-δὲ-Μορῶ τὸν πρώτον ὄροφον οἰκίας, πρὸς τὴν αὐλήν, καὶ διῆγε βίον ἀνθρώπου τακτικοῦ, ἔχοντος τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, ὅστις ἐξοδεύει τὸ εἰσόδημα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐργίση τὸ κεφάλαιον. Εἶχε δύο ἵππους ἱππαίας, ἕνα ὑπηρετήν, ὃν ἔφερεν ἐκ Λονδίνου, καὶ ἄμαξαν ὑπ' ἐνοίκιον. Ἐπρογευμάτιζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐδείπνα εἰς τὰ ἐστιατήρια τοῦ συρμοῦ, ἐσύχναζε τακτικῶς εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν θεάτρων, ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς Παρισίους, δηλαδὴ τὴν κοινωνίαν τῶν Βουλευτῶν, καὶ εἰσῆρχετο εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Δὲν εἶχε ποσὸς φίλους ἐπιστηθίους, δὲν ἐδέχετο ποτὲ ἐν τῷ οἴκῳ του τοὺς συντρόφους τῶν διασκεδάσεών του, καὶ ἀπουσίαζε συχνάκις χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ ἐπορεύετο. Ἦτο ὅμως ἀκριβὴς εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ παιγνιδίου, ἔδιδε καλὰς συμβουλὰς, καὶ ἦτο λίαν ὑποχρεωτικός. Οὐδέποτε ὀπισθοχώρει προκειμένου περὶ μονομαχίας, καὶ προσεφέρετο εὐγενῶς πρὸς τὰς κυρίας. Δὲν ἦτο οὔτε φίληρις, οὔτε καυχηματίας, οὔτε φλύαρος,

καὶ ἠδύνατος τις νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐχεμυθίαν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς χρηστὸς καὶ εὐγενής, οὐδεὶς δὲ ἐπληροφορήθη ποτὲ περὶ τῆς καταγωγῆς του.

Ὁ θυρωρὸς τοῦ ἐσέβετο αὐτὸν πολὺ, καὶ οὐδὲν ἐξεπλήττετο βλέπων ἐνίοτε ἐρχομένους παρὰ τῷ πλουσίῳ καὶ σεβαστῷ οἰκιστῇ τοῦ πρώτου ὁρόφου, ἀνθρώπους πενιχρῶς ἐνδεδυμένους. Ὁ κύριος δὲ *Τιντσεμβραί* ἠρέσκετο νὰ κάμνῃ ἀγαθοεργίας, καὶ ἡ φήμη τοῦ ὡς ἀνθρώπου φιλελεήμονος ἐξέθετεν αὐτὸν εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν κατ' οἶκον ἐπαίτων. Ὅταν ὁ *Πιεδούσης* ἦλθεν ὅπως τὸν ζητήσῃ ἵνα τὸν ὁδηγήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ, ὁ ἀγαθὸς θυρωρὸς ἐξέλαβε τὸν με σκιαδίων καὶ χιτωνίσκον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ὡς πτωχὸν αἰτοῦντα βοήθειαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐν λοχίᾳ γυναικὸς του καὶ τῶν ἀνείαρτου τέκνων του, καὶ ἐθαύμασε τὴν καλοκαγαθίαν τοῦ πλουσίου οἰκιστοῦ του, ὅστις ἐπορεύετο τὴν ὁδόνην ὥραν τῆς πρωίας νὰ ἐπισκεφθῇ ἐνδεῆ οἰκογένειαν.

Τρεῖς ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀφότου ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μετεβίβασε μέρος τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας πρὸς τὸν ἀνιχνευτὴν τῆς ὁδοῦ Γοδῶ.

Ὁ ἐνάμιλλος οὗτος τοῦ γέροντος Λεκόκ δὲν παρημέλει ποσὸς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐνήργει καὶ ὁ ἴδιος καὶ διὰ τῶν ὀργάνων του ἵνα ἀποφύγῃ δὲ τὰς συχνὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἐπισκέψεις, συνήντα καθ' ἐκάστην, πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ἢ εἰς τινὰ παροδὸν, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, ἀνθρώπον μετρίως, ἀλλὰ καθαρώς ἐνδεδυμένον, ὅστις τῷ ἐζήτηι ν' ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του καὶ ἐπωφελεῖτο τῆς περιστάσεως ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτοῦ λέξεις τινάς.

Ὁ διαβάτης οὗτος, ὅστις ἤναπτε τὸ σιγάρον του ἐν μέσῃ ὁδῷ, ὅτε μὲν ἐδῶ, ὅτε δὲ ἐκεῖ, πάντοτε ὅμως κατὰ τὰς δύο ἀκριβῶς, ἦτο ὁ *Πιεδούσης*, οὗτινος ὁ ζῆλος ἐξισοῦτο πρὸς τὴν ἀκριβείαν, διότι εἶχεν ὁμῶς νὰ ἐπανεύρῃ τὸν φονέα, ὅστις τὸν εἶχεν ἐμπαιξέι δειξὰς αὐτῷ ψευδῆ χάρτην ἀστυνομικοῦ ὁργάνου.

Ὅθεν τὴν τρίτην ἡμέραν, εἴκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς τακτικῆς ἡμερησίας συνεντεύξεως, ὁ κύριος *Τιντσεμβραί*, ἡδὴ ἑτοιμὸς ἵνα ἐξέλθῃ, ἀνεδίφει ἔγγραφά τινα ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Πρὸ μικροῦ εἶχε συνομιλήσει μετὰ τινος οἰκονόμου, ὃν ἔφερεν ἐξ Ἀγγλίας, ὅπως ἐπιτηρῇ τὸν οἶκόν του, καὶ ἦτις εἶχεν ἀφελθῇ εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἐπίσης Ἀγγλοῦ τὴν καταγωγὴν πλὴν ἀχρείου ὑποκειμένου. Ἡ ἐκ τοῦ πέραν τῆς Μάγχης οἰκονόμος αὕτη δὲν εἶχεν ἔτι καταστῇ ἐν ἡμέρᾳ τῆς ὑπηρεσίας, ὡς ἐκ τούτου ὁ εὐγενὴς τῆς ὁδοῦ Γοδῶ, ἐθεώρησε καλὸν ὅπως δώσῃ αὐτῇ λεπτομερεστέρως ὁδηγίαν, καὶ ἐκ φόβου μήτοι δὲν προφθάσῃ τὸν *Πιεδούσην*, ἔσπευσε νὰ διέλθῃ ἐν βίᾳ ἔγγραφα ἐκτεθειμένα ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἐφαίνοντο ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας.